

כלול זה בזה בין מה שדורשים אותו מסופו לתחילתו ובין מה שדורשים אותו מתחילתו לסופו כי מש"כ. שְׁמוּעָה טוֹבָה מֵאַרְץ מִרְחַק מִיָּם קָרִים עַל נֶפֶשׁ עֵיפָה. מִיָּם קָרִים עַל נֶפֶשׁ עֵיפָה הוא כעין מש"כ וְשְׁמוּעָה טוֹבָה מֵאַרְץ מִרְחַק, וְדָא וְדָא נִיחָא דְרוּחָא, כְּמָה דְהָאֵי נִיחָא דְרוּחָא, כִּן הָאֵי נִיחָא דְרוּחָא וזה וזה הוא נחת רוח לאדם כי כמו שזה נחת רוח כך זה נחת רוח.

הפסוק התקיים ברשב"י ואשתו שביסוריה הגינה על כל הדור נתרפאה
 עַד דְּהוּוּ יְתִבִי, אַתָּא חָד בַּר נָשׁ, אָמַר, אֲנִתּוּ דְרַבִּי
 שְׁמַעוֹן אַתְּסִיאת מִפְּרַעְיָא ובעוד שהיו יושבים שם בא אדם אחד
 ואמר להם שאשתו של רשב"י נתרפאה מחוליה. וְחַבְרִיִּיא שְׁמַעוֹ קָלָא,
 דְּקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שָׁבַק לְאִינוּן חוּבֵי דְדָרָא והחברים שמעו
 קול שהקב"ה מחל על כל עוונות הדור כי אשתו של רשב"י היתה מגינה על הדור ע"י ייסורי
 חוליה ועכשיו שמחל הקב"ה על עוונות הדור אז היא הנתרפאה. אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן, הָא אַתְּקִיִּים הָכָא קָרָא, וְשְׁמוּעָה טוֹבָה מֵאַרְץ
 מִרְחַק, הֵכִי הוּא נִיחָא דְרוּחָא, כְּמוֹ מִיָּם קָרִים עַל נֶפֶשׁ
 עֵיפָה ואמר רשב"י שהנה התקיים כאן הפסוק ושמועה טובה מארץ מרחק וכך הוא הנחת
 רוח שהם כמו מים קרים על נפש עיפה. אָמַר לְהוּוּ נְקוּם וְנִזִּיל דְּקַדְשָׁא
 בְרִיךְ הוּא אַרְחִישׁ לָן בְּנַסִּין ואמר רשב"י לחברים נקום ונלך לדרכנו כי
 הקב"ה עושה לנו ניסים.

כל מי שזוכה לעמול בתורה הקב"ה מכריז עליו כמה טובות להטיב עמו בעולם הזה ובעולם הבא

פָּתַח וְאָמַר, מִיִּם קָרִים עַל נַפְשׁ עֵיפָה, דָּא אוֹרֵייתָא. דְּכָל מַאן דְּזָכִי לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא, וּמְרוֹי נַפְשָׁא

מְנָה, מַה פְּתִיב ואומר רשב"י שמש"כ מים הוא התורה כי כל מי שזוכה לעמול

בתורה ומרוה את נפשו ממנה מה נאמר עליו וישמועה טובה מארץ

מֶרְחַק. קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲכַרְיז עֲלֵיהּ כַּמָּה טְבָאן

לְאוֹטְבָא לִיָּה בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֲתִי דְּהֵינּוּ שְׁהַקְב"ה מְכַרְיז

עליו כמה טובות להטיב עמו בעולם הזה ובעולם הבא. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב,

וּשְׁמוּעָה טוֹבָה, מַאן אֲתֵר מְאָרֶץ מְרְחָק, מְאָתֵר

דְּקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָוָה רְחִיק מִנִּיהּ בְּקְדָמִיתָא וְזֵהוּ מִש"כ

ושמועה טובה שהוא הכרוז של הקב"ה שהוא מטיב עם לומדי התורה, ומאיזה מקום באה

השמועה הזאת, ואומר שהוא מארץ מרחק דהיינו שהוא מהמקום שהקב"ה היה רחוק ממנו

בתחילה, **מְאָתֵר דְּהָוָה בַּר נֶשׁ בְּדָבָו עֵמִיהּ בְּקְדָמִיתָא**

ומהמקום שהיה האדם במריבה עמו בתחילה, דהיינו שהיא המלכות שהיתה בתחילה

רחוקה ממנו מחמת עוונותיו (מק"מ), **דְּכְתִיב, (איוב ב) וְאָרֶץ מִתְקוּמָמָה**

לו, מִהֵוּא אֲתֵר (דף ט"ד ע"ב) מְקַדִּימִין לִיָּה שְׁלָם שכתוב בפסוק

וארץ מתקוממה לו שפירושו שארץ שהיא המלכות היתה מתקוממת כנגדו ולאחר שהוא

חוזר בתשובה אז מאותו המקום היא מקדימה לו שלום, **הֲדָא הוּא דְּכְתִיב** וזהו

מִש"כ, **מְאָרֶץ מְרְחָק. וּכְתִיב (ירמיה לא) מְרְחֹק יְהוָה נִרְאָה**

לִי מארץ מרחק. מארץ הכוונה למלכות שנקראת ארץ דהיינו שלאחר שהוא חוזר לעסוק בתורה אז הקב"ה מתגלה אליו ומכריז עליו **וְאַהֲבַת עוֹלָם אֶהְבֶּתִּיךָ עַל בֶּן מִשְׁכַּתֶּיךָ חֶסֶד** [ק]. • (כאן חסר).

שלושה שמות שאמר דוד כנגד שלושה זמנים שמזמרים המלאכים

וַיֵּצֵא אֶל הַמְּזִבְחַת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה וַכֹּפֶר עָלָיו. (ויקרא ט"ז)
רַבִּי יְהוֹדָה פָּתַח וְאָמַר והקדים לבאר את מש"כ, (תהלים נ)
מִזְמוֹר לְאַסָּף אֵל אֱלֹהִים יְהוָה דִּבֵּר וַיִּקְרָא אֶרֶץ מִמְּזִרְחַ שְׁמֶשׁ עַד מְבֹאוֹ דהיינו שמוזכר בפסוק שלושה שמות שהם אל אלהים הוי"ה בסוד חג"ת וכנגדם יש שלושה זמנים שמזמרים בו במלאכים (רמ"ק). **תָּאנָא, אֶלְפָּה וַחֲמִשׁ מָאָה וַחֲמִשִּׁין רַבּוּא מְאִרֵי שִׁירְתָּא, מְזַמְרִין לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כִּד נְהִיר יְמָמָא** ולמדנו שאלף וחמש מאות וחמישים ריבוא בעלי שירה מזמרים לקב"ה כאשר מאיר היום. **וְאַלְפָּה וַחֲמִשׁ מָאָה וְאַרְבַּעִין וְתַמְנִיָּא בְּטִי הֶרָא** ואלף וחמש מאות וארבעים ושמונה בעלי שירה המזמרים בלילה. **וְאַלְפָּה וַחֲמִשׁ מָאָה וְתַשְׁעִין אֶלְפָּה רַבּוּא בְּהֵהִיא שַׁעְתָּא דְאַקְרִי בֵּין הָעֶרְבִים** ואלף וחמש מאות

אור הרשב"י

אהבת שלש שנים היא, או אהבת עשר שנים היא, או אהבת מאה שנים היא, אינה אלא אהבה לעולם ולעולמי עולמים, לכך נאמר ואהבת עולם אהבתך וגו'.

[ק] ואיתא בתנא דבי אליהו ואליהו ואהבת עולם אהבתך על כן משכתיך חסד (ירמי' ל"א ב'), לא נאמר אהבה רבה אלא אהבת עולם, ושמה תאמר אהבה שאהב הקדוש ברוך הוא

ותשעים אלף ריבוא בעלי שירה המזמרים באותה שעה הנקראת בין הערביים שהיא שעת

המנחה [קא]♦

כאשר מאיר היום החסד שולט בעולם ואברהם שולט על כוחות הדין

**רְבִי יוֹסִי אָמַר, פֶּד נְהִיר יִמָּא, פֶּל אֵינּוֹן מְאָרִי
דִּיבְבָא, מְשַׁבְּחָן בְּמֵלֵי תְּשַׁבְּחָן, לְקַבְּלֵיהּ דִּהֲאִי**

בְּקָר רבי יוסי אמר שכאשר מאיר היום אז כל אותם בעלי התרועה שהם המלאכים

שבעולם היצירה שזמנם לשבח בבוקר בסוד יוצר אור והם משבחים בדברי שבח כנגד הבוקר

כאשר הוא מתעורר (מק"מ). (ס"א כָּד אַתְּעַר, דְּכַד) **דְּכַד אַתְּעַר הֲאִי בְּקָר,**

כְּלָהוּ מִתְּבַסְּמִין, וְדִינָא אֲשֶׁתְּכִיד, וְאִמְרִין תְּשַׁבְּחָן וכאשר

הבוקר מתעורר אז כל בעלי הדין מתבסמים ומתמתקים ואז הדין נשקט והם אומרים

תשבחות להשי"ת. **הֲדָא הוּא דְּכֶתִיב** וזהו מש"כ, (איוב לח) **בְּרֵן יַחַד**

כְּכִי בְּקָר וִירִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים [קב] שפירושו שכאשר מגיע הבוקר

אור הרשב"י

פעמים אל עולה אלף וחמש מאות וחמישים ומספר המלאכים בלילה הוא כנגד ח"י פעמים שם אלהים העולה אלף ותקמ"ח ומספר המלאכים בין הערביים הם בתוספת שם מ"ב העולה אלף ותקצ"צ.

[קב] ואיתא בתנא דבי אליהו דרש ר' יהודה ברבי אלעאי מאי דכתי' ברן יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים (איוב ל"ח ז'), אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא, רבש"ע מפני מה אין אנו אומרים שירה למעלה קודם

[קא] וכתב הרמ"ק שלא יחס דבר למספרים האלו, אלא כך היתה קבלה בידם ואלו של בין הערביים היו רבים מפני שעיקר השירה היא לצורך הגבורה ולכן באותו הזמן שהיא המשמרת של הגבורה תתרבה השירה והמשוררים וגם כי עיקר בריאת המלאכים היא ביום שני שהיא מידת הגבורה.

אמנם הרמ"ז כתב שמספר המלאכים כשמאיר היום הוא כנגד שם אל שבחסד וידוע שה"ה הוא סוד חמישים שערי בינה ולכן חמישים

הלימוד היומי